

AUTOR BESTSELLERU ŽENA MÉHO ŽIVOTA

TIM WEAVER

NIKDO NENÍ
DOMA

SUNDAY
TIMES
BESTSELLER

Vyrazili na setmělá blata.
Žádný z nich se nevrátil.

THRILLER S DAVIDEM RAKEREM

**NIKDO NENÍ
DOMA**

**KNIHY TIMA WEAVERA
V NAKLADATELSTVÍ MYSTERY PRESS**

David Raker

Hon na mrtvého
Údolí mrtvých
Ztracený
Není cesty zpět
Bez slitování
Němé oběti
Zlomené srdce
Muž bez minulosti
Žena mého života
Nikdo není doma

Připravujeme

Rebekah

TIM WEAVER

**NIKDO NENÍ
DOMA**

Přeložila Alžběta Lexová

MYSTERY PRESS

2020

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Tim Weaver, 2019

Translation © Alžběta Lexová, 2020

Cover © Jan Matoška, 2020

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2020

ISBN 978-80-7588-182-3 (pdf)

Linscottovým

ČÁST PRVNÍ VESNICE

1

Oprýskaná a vybledlá cedule u vjezdu do vesnice hlásala: *Vítejte v Black Gale.*

Travnatý plácek, na němž stála, zdobily fialové krokusy a hned za ním začínala nezpevněná rozbahněná cesta, která vedla ke statku a třem domkům postaveným do půlkruhu. Statek samotný byl docela skromný, obehnaný rozdrolenou kamennou zídkou, zčásti zakrytou mechem a plevelem, jenž obrůstal i ostatní domy. Na druhé straně zídky se přes blata rozpínala pole připomínající obrovskou deku sešitou z několika různobarevných kusů látky.

S Rossem Perrym jsem se setkal na okraji Grassingtonu, městečka vzdáleného třicet kilometrů jižně od Black Gale, a jel jsem za ním. Stoupající úzké silničky, kam by se vešlo nanejvýš jedno auto, lemovaly narcisy, ačkoli i nyní, v březnu, se zima ještě odmítala vzdát. Zaparkoval jsem audi vedle Rossova range roveru a zadíval jsem se k severu, k srdci blat, kde na kopcích stále ležela vrstvička sněhu.

Ross na mě čekal vedle svého auta, ve slušivém černém obleku a zářivě rudé větrovce. Na náprsní kapse bundy měl vyšitý nápis REALITNÍ KANCELÁŘ CONNOR & PERRY – YORKSHIRE. Předem jsem si ho trochu proklepl. Ve svých teprve šestadvaceti letech byl už spolujednatel realitky a podle jednoho z místních plátek patřil k nejlepším partiím v západním Yorkshiru.

Měl podsaditou postavu, tmavé vlasy a snědou pleť, za níž vděčil matce Francesce, která pocházela z Florencie.

Tři domky vedle statku byly zhruba stejně velké i podobně stavěné – směs kamene a omítky, střechy z břidlicových tašek, dvojitě garáže a zahrádky do tvaru písmene U, které obepínaly přední a boční strany domů. Dřevěné ploty prorostlé lučným kvítím a popínavkami obyvatelům poskytovaly jisté soukromí, ale ve skutečnosti šlo jen o iluzi. Byly to krásné domy – velké, s minimálně čtyřmi pokoji –, ale stály tak blízko u sebe, že spolu zdejší lidé museli vycházet opravdu dobře, jinak by tu nevydrželi.

Statek se rozkládal za jedním z domků. Byla to veliká dvou-podlažní budova z kamene s doškovou střechou a na první pohled vypadala o něco zanedbaněji než zbytek vesničky. Na zemi se válely ledabyle pohozené balíky sena a pneumatiky traktoru, nedaleko dveří leželo převrácené koryto na vodu a dva popraskané sudy. Celkový dojem však nemohlo pokazit nic. Kamkoli se člověk podíval, viděl jen nekonečné kopce a jarní nebe.

„Který patřil vašim rodičům?“ zeptal jsem se Rosse.

„Tenhle,“ ukázal na nejbližší domek. Už jsem ho viděl, na fotografii v policejní složce, kterou jsem si sehnal, ale všechny tři vypadaly skoro stejně, a proto jsem si chtěl být jistý. „Přestěhovali se sem před třemi a půl lety,“ dodal.

„Očividně sháněli něco poklidného.“

Ross se nevesele a napjatě usmál.

„Zbožňovali to tu,“ řekl tiše a přejel pohledem po kopcích. Nejbližší vesnice se nacházela vzdušnou čarou necelé dva kilometry na východ, přes pole a kamenné zídky. Vzdálené domky připomínaly v jasném ránu barevné šmouhy a ještě o kus dál jsem zahlédl popelavý náznak města, které vypadalo jen jako slabounké tahy štětcem. Komíny. Střechy. Telegrafní sloupy.

„Předtím bydleli nedaleko Manchesteru, je to tak?“ ujistil jsem se.

„Asi třicet kilometrů od něj, ve vesničce Denshaw.“

„A byli tam spokojení?“

„Žili ve stejném domě skoro jedenadvacet let. Vyrstl jsem tam.“ Ohlédl se na mě. „Vždycky vypadali šťastně, ať už byli kdekoli.“

Sevřel rty, aby působil vyrovnaně, ale jakmile se znovu zadíval na dům rodičů, zradily ho oči. Rychle zamrkal, jako by se snažil rozehnat slzy, a já se otočil a vykročil k domu, abych ho ušetřil rozpaků a poskytl mu trochu soukromí. Všiml jsem si šedého mercedesu zaparkovaného vedle domu a za ním jsem zahlédl kousek zadní zahrádky.

„Jak to, že tady stále mají auto?“ zeptal jsem se Rosse.

Pokrčil rameny. „Policie si ho načas odvezla a pak – když odebrali vzorky a provedli všechny testy – ho zase vrátila. Víím, že to zní divně, ale nevěděl jsem, co s ním mám dělat. Nechtěl jsem ho používat, protože to by jen...“ Zarazil se. *Vyvolávalo špatné vzpomínky.* „Ale ani jsem ho nedokázal prodat – co kdyby se naši jednou vrátili?“

Nic z toho divně neznělo. Podobné věci jsem slýchal zas a znovu, od příbuzných všech pohřešovaných, na jejichž případech jsem pracoval. Představa, že by se milovaná osoba mohla zčistajasna znovu objevit u dveří, klidně i o desítky let později, byla velmi mocná a pozůstalí se jí vzdávali jen stěží.

Otočil jsem se zpět k domu a všiml si zimní zahrady se šedou střechou a střešními okny a odkudsi ke mně dolehl zvuk otáčející se korouhvičky, která tichounce sténala jako zraněné zvíře.

„A co sousedi?“ zajímalo mě. „Měli spolu dobré vztahy?“

„Jo,“ přikývl Ross a znovu ke mně přistoupil. Očividně se už dal trochu dohromady. „Vycházeli spolu. Proto se tu našim tak

líbilo. Nešlo jen o dům, ale o všechno. Bylo jich osm – čtyři páry – a v jednom kuse se scházeli. Společné večeře, tancování, obědy ve městě. Když se sem nastěhovali – ten rok jsem byl zrovna na Vánoce v Austrálii –, strávili spolu dokonce Boží hod.“

Zadíval jsem se napravo, kde se za třetím domem nezpevněná silnice vytrácela směrem ke statku. Všechny domky měly příjezdové cesty a na dvou ze tří stála auta. Perryovým patřil mercedes, jejich sousedé vlastnili porsche. Místním obyvatelům očividně peníze nechyběly a ani na statku netrpěli nouzí: sice nebyl tak dobře udržovaný jako domky, ale vedle traktoru a dalšího farmářského vybavení stál také zbrusu nový land rover.

„Zkrátka nechápu, co se s nimi stalo,“ ozval se Ross.

Zadíval jsem se na něj a na dům jeho rodičů v pozadí. Přerostlý, zaplevelený trávník a tmavá okna, která dávala tušit prázdnotu ukrývající se uvnitř. Ross mi po telefonu říkal, že se snaží dům udržovat, že sem jezdí sekat trávu a uklízet, ale že to není snadné, když mu každá návštěva láme srdce. Jeho rodiče byli neznámí dva a půl roku a on neměl žádné odpovědi ani stopy.

A Perryovi nebyli jediní.

Ohlédl jsem se na dva další domky a pak ke statku. Stejná potmělá okna jako u Perryových, stejně neudržované trávníky. Právě to mě na případu Perryových děsilo.

Nezmizeli totiž jen oni.

Zmizela celá vesnice.

2

Před schůzkou s Rossem Perrym jsem se potkal ještě s někým jiným.

K hotelu u dálnice, v němž se ubytoval, jsem dorazil se zpožděním. Cesta z Londýna na sever byla naprosté peklo, jedna zácpa za druhou, a když jsem konečně zabočil na prázdné parkoviště bičované provazci deště, zahlédl jsem ho v jednom z oken, postavu napůl skrytou za bílou záclonou. Vypadal jako duch, silueta, která se střídavě zhmotňovala a zase rozplývala, a svým způsobem se přesně tím stal. Byl to on, kdo mě na případ v Black Gale upozornil.

A nyní jsem jím byl stejně posedlý jako on.

Vstupní hala hotelu působila všedním dojmem a ženu v recepci vůbec nezajímalo, kdo jsem a co tam pohledávám. Nehnula brvou, a dokonce ani nezvedla pohled od monitoru, který zaléval její tvář bledou září. Z nedalekého reproduktoru se linula nezajímavá hudba, ale nejhlasitější bylo stejně ženino přerušované bušení do klávesnice, které chvílemi přehlušovalo i liják a provoz na dálnici.

Našel jsem ho u nápojových a jídelních automatů. Seděl s překříženýma nohama, v ruce plastový kelímek s instantní kávou, z níž ve spirálách stoupala pára, a ať už to bylo úhlem nebo světlem, vypadal drobnější, než jsem si ho pamatoval. Pátral jsem

v paměti, kdy jsme se viděli naposledy, a pak jsem si uvědomil, že spolu sice mluvíme čtyřikrát týdně po telefonu, ale naživo jsme se naposledy setkali před třinácti měsíci. Neměli jsme k tomu moc příležitostí. Žil v rybářské vesničce v jižním Devonu, v chalupě, kterou jsem zdědil po rodičích, a vystupoval jako Bryan Kennedy. Jeho pravé jméno bylo vytesané na náhrobku na hřbitově v severním Londýně a v zemi pod ním spočívalo tělo, které mělo patřit jemu. Celé to byla jedna velká lež. Předstíral vlastní smrt a já mu s tím pomáhal. Kdyby se o tom někdo dozvěděl, skončili bychom oba za mřížemi. Proto se vyhýbal internetu i mobilním telefonům – všemu, co by ho mohlo prozradit. Složenky jsem platil já, protože neměl bankovní účet, a dohodli jsme se, že se nebudeme vídat, leda by to bylo absolutně nezbytné.

V poslední třech dnech a během celé jízdy z Londýna jsem dumal nad tím, jestli tohle setkání opravdu nezbytné je.

A nakonec jsem stejně přijel.

Vstal a vydal se mi vstříc. V Devonu pracoval na rybářské lodi, vyplouval do Lamanšského průlivu na lov hejků, tresek a sledů a nechával si vyplácet peníze na ruku. Práce na moři ho změnila, byl nyní štíhlý a samá šlacha, naprostý opak toho, jak vypadal kdysi dávno, než celý svět přesvědčil o tom, že zemřel. Tehdy pracoval u Metropolitan police a byl to sakra dobrý polda. Téměř dvacet let dělal na oddělení vražd, nekompromisní tlouštík, který přežíval jen na nezdravém jídle a adrenalinu. A ke konci už i trochu moc pil. Nyní mu bylo přes padesát, rudé vlasy si oholil a tvář mu zakrýval hustý vous. Těžko říct, jestli díky tomu omládl nebo naopak. Tělesně byl určitě v lepší kondici, ale obličej mu brázdily hluboké vrásky připomínající sečné rány. Vypadal ztrhaně, jako člověk zjizvený minulostí.

„Zdá se, že sis cestou na sever docela odpočinul,“ prohodil, když jsme si potřásli rukama. Volal mi dvakrát z hotelového telefonního automatu, aby zjistil, co mě zdrželo. Podruhé mě zastihl

uprostřed šestikilometrové zácpy. Zvedl plastový kelímek s kávou a připil mi. „Aspoň že se po tak dlouhý době můžeme setkat na opravdu fajnovém místě.“

Usmál jsem se a vyhlédl zpoza záclony na prázdné parkoviště. Déšť v neúnavném, zběsilém rytmu bušil do asfaltu.

„Vzal sis včera taxíka?“ zeptal jsem se.

„Jo, přímo na nádraží v Knaresborough.“ Napil se kávy, přes okraj kelímku přešel pohledem vstupní halu a pak tlumeným hlasem dodal: „Ubytoval jsem se ve tři odpoledne a pak jsem celý večer seděl u okna a sledoval okolí. Přespali tu jen další dva lidi a ti se už odhlásili. Dneska nikdo nověj nepřijel. Vzadu parkujou čtyři auta, všechna patří zaměstnancům, včetně ní.“ Ukázal k ženě v recepci. „Tak lajdáckou recepci jsem ještě neviděl. Je jí naprosto šumák, kdo se jí tu courá, hlavně že ji neruší od solitairu. Je tu úplně mrtvo. Budu v pohodě.“

Přikývl jsem, ale přesto jsem znovu na parkoviště vyhlédl.

„To jsou všechny samošky v Londýně zavřeny, Rakere?“

Nakrčil jsem čelo. „Jak to myslíš?“

„Že seš nějak pohublej.“

„Poslední dobou hodně běhám,“ přiznal jsem.

„Jo?“

„V listopadu chci zaběhnout maraton v New Yorku.“

Zakřenil se. „To jako fakt?“

„Jo. V Londýně jsem už běžel, v roce 2006 jsme s Derryn zaběhli maraton v Paříži, a když jsme bydleli v Kapském městě, tak jsem se přihlásil i do tamního. Baví mě trénink. Líp se pak soustředím.“

Přikývl, ale nic na to neřekl.

Oba jsme věděli proč. Moje žena Derryn zemřela v pouhých čtyřiatřiceti letech na rakovinu, v listopadu 2009, a před třemi měsíci, během vánočních svátků, jsem až po uši zabředl do případu,

který s její smrtí souvisel. Ten případ mě psychicky rozložil – vlastně mě málem úplně zničil – a já se od té chvíle snažil dát dohromady a znovu získat alespoň zdání vyrovnanosti. Běhal jsem sice odjakživa, ale spíš kratší vzdálenosti. Běh pro mě býval jen doplňkem k posilování, ale teď jsem zcela běžně vyrážel na osmnáctikilometrové trasy z Ealingu, kde jsem bydlel, na jih do Kew a k severnímu okraji Richmond Parku. Užival jsem si tu samotu, čas, který jsem měl jen pro sebe, i klid a jasnou mysl, jež mi běhání přinášelo. A protože mi to vyhovovalo, běhal jsem čím dál víc.

„Měli bychom si ten případ projít znovu,“ řekl jsem.

„Mám všechno v pokoji.“

Vydali jsme se k výtahu. Jakmile se za námi zavřely dveře, otočil jsem se k němu. „Za pár dní pro tebe budu mít novou občanku.“

Tentokrát jen přikývl.

Už se z toho pomalu stávala rutina: další nové jméno pro další fiktivní život.

Jeho pokoj se nacházel na konci chodby ve druhém patře. Sundal z kliky visačku s nápisem „Nerušit“, vytáhl z kapsy kartu a projel ji čtečkou. Oba jsme se instinktivně ohlédli do chodby a pak jsem ho následoval dovnitř.

„Takže teď mi začneš říkat mým novým jménem, ať už bude jakýkoli?“ zeptal se a zasunul kartu do držáku vedle dveří. Světla v koupelně a pokoji okamžitě ožila. Doposud jsem se pokoušel dodržovat to, že jsem mu říkal pouze jeho posledním jménem – Bryan Kennedy –, ale nikdy mi to nešlo úplně přes pusy.

„Ne,“ řekl jsem. „Pro mě budeš vždycky Colm Healy.“

Colm Healy.

Jeho pravé jméno zůstalo viset ve vzduchu. Bylo s ním spojeno tolik emocí, vzteku, tragédie a zármutku, a přesto se Healy nepatrně pousmál, jako by přesně tohle potřeboval. Jako by si přál

vrátit se zpět, do doby, kdy jeho život dával smysl a kdy měl rodinu i kariéru, i kdyby jen takhle v soukromí, mezi čtyřma očima.

„Díky, Rakere,“ zamumlal.

Prohlédl jsem si zdi.

Healy odsunul stranou stůl, televizi i odkládací stolek a židli, sundal ze stěny obraz a polepil každý volný kousek místa okopírovanými dokumenty, fotkami a články. Vytvořil hotový vodopád papírů, titulků, novinových článků a rukou psaných poznámek, který by s výjimkou nás dvou nedával nikomu smysl. Toto byla čistě naše posedlost.

Úplně nahoře visel kus papíru s logem hotelu a na něm byl nadepsaný titul celé té mozaiky.

Black Gale.

Když se mi o případu Black Gale zmínil poprvé, odmítl jsem mu pomoci. A řekl jsem ne i o měsíc později, když to nadnesl znovu. Šílel tehdy nudou v hotelovém pokoji na severovýchodě země, kam musel uprchnout, protože kolem mě a mých blízkých začal čmukat jeden reportér. Nakonec jsem si uvědomil, že bude nejrozumnější poskytnout Healymu něco, čím by se zabavil, jinak by totiž mohl z nudy začít být neopatrný. Tehdy jsem dal dohromady všechno, co v Devonu k případu nasbíral, a nechal jsem mu to poslat do Newcastleu – jako olivovou ratolest a snad i omluvu –, aby měl co dělat. Zároveň jsem mu tím však chtěl jasně sdělit, že se nezapojím. Pohřešovaní lidé pro mě byli stejně důležití jako dýchání, ale poslední případ mě málem zabil. Na něco tak velkého jsem se necítil a představa spolupráce s Healym mě děsila ještě víc.

Jenže v tom spočíval ten problém: když je pro člověka něco takhle důležité, nedokáže bez toho být. Mohl jsem vzdorovat – nebo se o to alespoň snažit –, ale nakonec mě ono nutkání stejně přemohlo. Proto když se mi před třemi dny po telefonu o Black

Gale znovu zmínil, nechal jsem ho mluvit. A sotva jsme dotelefonovali, pustil jsem se do vlastního pátrání. A pak jsem se ráno probudil a došlo mi, že mě tahle práce v minulosti sice málem zničila, ale taky mě zachránila. Po manželčině smrti mě vytáhla z nejhlubších depresí, vrátila mi smysl a znovu mě naučila žít. Nemohl jsem bez ní být.

Díky práci jsem si připadal normální.

„S dětmi jsme tam jednou zajeli,“ promluvil znovu Healy a jeho hluboký hlas, prodchnutý potlačovanými emocemi, mě okamžitě vrátil do přítomnosti. Zrovna se díval na obrázek vesnice Black Gale. „Teda ne přímo tam, ale do národního parku Yorkshire Dales. Bydleli jsme někde poblíž Malham Cove.“ Další prchavý úsměv. „S Leanne to bylo vždycky snadný. Ať jsme si s Gemmou vymysleli cokoli, byla pro. Zato kluci...“ Nostalgicky se uchechtl. „Celej týden jen fňukali. Na každý túře, na každým výletě, jedna stížnost za druhou.“

Chvilí jsem ho pozoroval a sledoval, jak se mu tlumené světlo žárovky odráží v očích. Z jeho hlasu nečísela žádná nevraživost. Jen nekonečný smutek plynoucí z toho, co následovalo a o co všechno přišel.

O rodinu.

„Kéž bych mohl jet s tebou,“ povzdechl si Healy.

Bylo pro mě obtížné mlčet, ale ještě obtížnější bylo trvat na tom, aby nikam nejezdil. Tady byl v bezpečí – v pokoji rezervovaném na falešné jméno, kde si na něj nebude nikdo pamatovat ani se ho vyptávat, kdo je a co tu dělá. Pro muže, který neměl existovat, mohl být nebezpečný i výlet do pustiny.

A přesto mě trápilo, že mu tu možnost musím odepřít. Nebýt Healyho, takhle daleko bychom se vůbec nedostali. Před odjezdem z Devonu si dlouhé večery a víkendy trávené v chalupě mých rodičů, kam jsem nikdy nenechal zavést internet, krátil

zkoumáním starých, nevyřešených případů, nejspíš proto, aby se tam úplně nezbláznil. Peníze, co si vydělal na rybářské lodi, utrácel za kopírku, knihy a lístky na autobus do místní knihovny, kde si na počítačích pročítal staré noviny, brouzдал po síti, a dokonce zkoumal případy z mikrofišů. A tehdy narazil na tenhle. Kdyby nebyl pro zbytek světa mrtvý, na podobném případě by nejspíš pracoval. On však namísto toho zavolal mně a požádal mě, abych se na to podíval, ačkoli věděl, že bude muset zůstat v pozadí, ať už budou jeho skutečné zásluhy jakékoli.

Přejížděl jsem očima po stěně plné výstřížků, v duchu jsem si rekapituloval časovou osu, kterou Healy k záhadě z Black Gale sestavil, a nepřítomně jsem mu podal batoh, co jsem si s sebou přinesl z auta.

„Co to je?“ zeptal se a vzal si ho.

„Kopie policejní zprávy. Získal jsem ji od jednoho starého zdroje z Metropolitní, ale poslal mi ji teprve dneska, takže jsem ještě neměl čas ji pořádně projít.“

Healy rozepnul zip a vytáhl složku papírů.

„Napadlo mě, že by ses na to mohl mrknout, až budu pryč,“ řekl jsem.

„Tahle zpráva by mohla být terno, Rakere,“ radoval se Healy a s tvářemi zrudlými vzrušením nadšeně listoval složkou.

Přistoupil jsem ke zdi. „Možná.“

Uprostřed visel výstřížek z titulní stránky novin.

Nebo taky ne.

Na snímku byl zachycený statek v Black Gale, focený z konce nezpevněné silnice. Zbývající domky se krčily na okraji za ním.

Pod fotkou byl prostý dvouslovný titulek:

DŮM DUCHŮ

3

V duchu jsem byl stále v tom hotelovém pokoji a u novinových výstřížků na zdi, když vtom mě ze zamyšlení vytrhl hlas Rosse Perryho. „Chcete se podívat dovnitř?“

Rozhlédl jsem se po ostatních domech a pak jsem se otočil k tomu, kde žili Rossovi rodiče. Měl jsem v plánu ho prohledat, ale nejprve jsem se chtěl pořádně podívat po okolí a nasát atmosféru Black Gale. Ve všech domech byla beztak odpojená elektřina i voda, takže tam nebude o nic tepleji než venku. Přesunuli jsme se pod stříšku na verandě Perryových.

„Kdy jste si uvědomil, že je něco špatně?“ zeptal jsem se.

„Volal jsem mámě prvního listopadu,“ odpověděl Ross. „Takže na konci roku 2015, ale to už určitě víte.“

„Nezvedla to?“

„Ne. Ani pevnou linku, ani mobil, a tak jsem zkusil tátu. Jenže marně. Máma to s mobilem moc neuměla, ale aby to nebral ani táta... to bylo zvláštní.“ Pokrčil rameny a do očí mu vyhrkly slzy, ačkoli se nedalo říct, jestli je to dojetím, nebo chladným vzduchem. „I tak jsem se tím tehdy nijak zvlášť nezabýval. Máma šla několik dní předtím k doktorovi, poradit se ohledně prášků na krevní tlak. Točila se jí z nich hlava. Proto jsem volal, zajímalo mě, jak to dopadlo. Ale když to ani jeden z nich nebral, řekl jsem si, že jsou nejspíš někde venku – na obědě nebo tak.“ Znovu pokrčil

rameny, ale tentokrát působil o něco nejistěji. „Ve Skiptonu je podnik, kam chodívali docela rádi.“

Zvedl se vítr a otřásl sloupky plotu mezi domy. Ucítíl jsem na tváři první kapky deště a vzápětí už se spustil liják. Začal jsem si dělat poznámky a snažil se kryt blok vlastním tělem.

„Večer jsem jim zavolal znovu a pak ještě jednou další ráno. Nic. Nevím, jestli jsem si tou dobou už dělal starosti...“ Odmlčel se a zadíval se kamsi za mě. „Nevzpomínám si. Možná ano. Nemluvili jsme spolu denně, ale když někomu pošlete dvě tři zprávy a necháte mu v hlasovce několik vzkazů, začne vám to vrtat hlavou.“ Zabloudil pohledem zpět ke mně. „Žiju kousek na jih od Leedsu, víc než sto kilometrů odsud, takže jsem nemohl jen tak zaskočit na návštěvu a přesvědčit se, že jsou v pohodě. Bylo pondělí, kancelář otevřená a já měl klienty a prohlídky. Měl jsem plno práce.“

Řekl to naprosto věcně, jako by se takhle zachoval každý, ale hlas ho zradil. Očividně si posledního dva a půl roku vyčítal, že tehdy nezareagoval rychleji, protože co je koneckonců sto kilometrů, když jsou v sázce životy vašich blízkých? Dopadlo by to jinak, kdyby sem v pondělí druhého listopadu přijel? Nebo byli Perryovi a zbytek obyvatel vesnice tou dobou už dávno pryč, jak se domnívala i policie? Nejhorší na tom všem musela být právě nevědomost. Muselo ho to užírat zevnitř.

„A kdy jste sem nakonec dorazil?“

„Když mi v úterý třetího zavolala Rina Blakeová.“

Zalistoval jsem v poznámkách, které jsem si udělal při brouzdání po internetu večer předtím, ještě doma v Londýně. Na statku bydleli Chris a Laura Gibbsovi, spolu s dospívajícím synem Markem. O Patrickovi a Francesce Perryových jsem už věděl. V domě vedle nich žil sedmdesátiletý Randolph Solomon s čtyřiašedesátiletou přítelkyní Emiline Wilsonovou. A v posledním

domku bydleli John a Freda Daveyovi, oba v důchodu. Jemu bylo šedesát osm, jí šedesát pět a Rina Blakeová byla jejich dcera.

„Odkud se s Rinou znáte?“ zajímalo mě.

„Párkrát jsme se setkali, když jsme tu byli oba na návštěvě u rodičů. Věděla, že mám realitku v Leedsu, a tak neměla problém na mě sehnat kontakt. Zavolala mi a říkala, že se jí nedaří spojit s rodiči. Ona a Freda si telefonovaly každý den. Opravdu každý den. Říkala, že jí matka občas volá jen proto, aby se zeptala, co právě dělá. Podle mě byla tak trochu máma kvočna, ale Rina si nestěžovala. Měla Fredu moc ráda.“

„Rina žije v Cambridgi, je to tak?“

„Ano. Má to sem dokonce ještě dál než já.“ Ross se rozhlédl po blatech. Hnala se k nám bouře a nebe bylo obtěžkané temnými, zlověstnými mraky. „Říkala, že se zkoušela dovolat k našim na pevnou linku, pak ke Gibbsovým a nakonec k Randolphovi a Emiline, ale nikdo jí to nezvedl. Prosila mě, jestli bych nezavolal rodičům na mobil a nepožádal je, aby zaskočili zkontrolovat její rodiče. ‚Taky mi to neberou,‘ vyhrkl jsem a oba jsme začali panikařit.“

„A tehdy jste sedl do auta?“

Přikývl. „Jakmile jsem dorazil, došlo mi, že tu něco nehraje. Byl tu takový klid. Chris s Laurou obvykle pracovali na statku, Chris buď opravoval venku traktor nebo něco kutil ve stodole. A často tu býval i Mark. Je mu devatenáct, studuje na zemědělské univerzitě v Bradfordu, ale v každé volné chvíli pomáhal rodičům na farmě.“ Zarazil se a ukázal na dům sousedící s domem jeho rodičů. „Emiline byla taky často venku. V jednom kuse pracovala na zahradě. Zbožňovala ji. Klečela na těch záhonech v největším parnu i v lijáku. Jenže ten den tu nebyla ani noha. Domy zamčené. Všude pusto.“

Mlčel jsem a přejížděl pohledem po blatech.

V následujících týdnech policie celou oblast důkladně prohledala. Třikrát. Podruhé a potřetí s sebou dokonce přivezli psy vycvičené k hledání těl. Nenašli nic. Žádná těla, oblečení, nic, co by devíti pohřešovaným obyvatelům Black Gale patřilo. Dva měsíce nato sem vyslali helikoptéru vybavenou speciálními kamerami, které dokázaly zachytit čerstvě narušenou půdu, tedy potenciální hroby – zase marně. Ještě předtím odebrali vzorky všech pneumatik na nezpevněné cestě vedoucí do vsi, ale podle testů sem v den zmizení ani po něm žádné cizí auto nepřijelo. Všechny vzorky odpovídaly automobilům pohřešovaných. Takhle daleko od civilizace nebyly žádné bezpečnostní kamery a lidé v okolních vsích si ničeho podezřelého nevšimli. Policie dospěla k závěru, že obyvatelé Black Gale přišli naposledy do styku s okolním světem jedenatřicátého října, kdy Daveyovým a Gibbsovým doručil místní pošťák poštu.

Alespoň o žádném dalším kontaktu nevěděla.

„Domnívají se, že k tomu došlo o Halloweenu, nebo těsně po něm,“ pokračoval Ross tlumeným hlasem. Těkal pohledem z jednoho domu na druhý, jako by si přál, aby někdo – *kdokoli* – zničehonic vyšel ze dveří. Nakonec spočinul zrakem na statku. „Zvenku to nebylo poznat, ale když policie vyrazila na farmě dveře, došlo mi, že Gibbsovi pořádali večírek. Všechno už sice bylo sklizené – talíře, jídlo i alkohol –, ale výzdoba zůstala. Však víte, pavučiny, dýně a tak.“

„A jinak tam bylo uklizeno?“

„Ano. Nikde ani smítka.“

„A totéž platilo i o ostatních domech, je to tak?“

„Ano,“ zopakoval. „Všechny byly dokonale vycídné.“

Ne však podezřele – nešlo o to, že by tam někdo uklízel ve snaze zakrýt stopy. Zkrátka tam bylo vysáto, utřený prach, věci sklizené a elektrické přípojky vypnuté, jako by se majitelé chystali na

dovolenou. Což se nechystali. Přinejmenším ne do zahraničí, protože pasy nechali doma. Podle policejní zprávy si všech devět pohřešovaných při odchodu vzalo peněženky a mobily, ačkoli o Halloweenu žádná věž z okolí nezachytila jejich signál a od toho večera je dotyční ani jednou nezapnuli.

„Žádné oblečení nechybí?“

„Ne.“

„Žádné kufry?“

„Nic,“ odpověděl Ross. „Všechno je na svém místě – alespoň to tak vypadá. Chci říct... když jedete na dovolenou, obvykle je to na šatníku poznat. Je na pohled *prázdnější*. Ale v ložnici našich, a u všech ostatních jakbysmet, nechybí vůbec nic. Jak říkám, ani oblečení, ani kufry nebo jiná zavazadla. Je to celé tak...“ Zavrtěl hlavou. „Divné.“

Kdyby se vydali na dovolenou, rozhodně by to divné bylo. Jenže oni nepoužili ani bankomaty, ani kreditky, jejich mobily se vypnuly kolem desáté v noci, v Black Gale, a pak už se nikde neobjevily, což na dovolenou nevypadalo – dokonce ani na spontánní výlet. Proč si ale v tom případě peněženky a mobily vůbec brali?

„Policie se dostala ke spoustě fotek na sdíleném uložišti,“ řekl Ross. „Díky tomu se dozvěděli o tom jejich halloweenském večírku. Metadata nebo co.“ Nevesele se usmál. „Byly to fotky z mobilu Chrise Gibbse. Selfička a tak. Detektivové mi několik z nich ukázali. Zdálo se, že se tam všichni dobře bavili. Smáli se. Vypadali rozjařeně. Jak říkám, vycházeli spolu dobře.“

Také jsem už některé ze snímků pořízených Chrisem Gibbem viděl.

V policejní databázi se daly obrázky otevřít v nejvyšším rozlišení, ale já si musel vystačit s nekvalitními výtisky ve zprávě. Prozatím mi však stačily i rozpixelované fotky, protože Rossova slova

o halloweenském večírku potvrzovaly. Všechny čtyři páry se očividně dobře bavily – včetně Marka Gibbse, který se na spoustě snímků objevoval taky.

„Měli halloweenské masky,“ pokračoval Ross. „Na jedné z těch fotek jsou všichni v maskách, dokonce i Chris, takže nejspíš nastavil na mobilu samospoušť.“ Chtěl dodat ještě něco, ale pak se zarazil. „Máma s tátou...“

Netlačil jsem na něj.

„Vzali si takové debilní masky zombíků.“

Zpočátku se mu to muselo zdát banální, snad i komické, ale tohle byla přesně jedna z těch drobností, které časem – čím déle jsou lidé nezvěstní – nabývají na významu. Stane se z ní prvek, na který se rodiny upnou, šílenství, v němž se snaží najít racionální odpovědi. Nevzali si ty masky náhodou z nějakého důvodu? Nebylo to znamení? Neznamenal to něco? Rossovi rodiče byli někde tam venku, možná mrtví, možná živí. A čím víc nad tím dumal, tím důležitější se mu to zdálo.

A po dvou a půl letech Ross Perry tento konkrétní výběr masky vnímal jako jakousi předzvěst.

Bouře byla čím dál blíž, téměř jsem ji cítil ve vzduchu, ale nemyslel jsem na ni.

Přemýšlel jsem nad tím halloweenským večírkem.

Média měla tehdy žně: tři páry a farmář s manželkou a synem, po nichž se slehla zem právě v noc, kdy tolik lidí oslavuje strašidla, duchy a všechno nevysvětlitelné. Někteří novináři dokonce nepokrytě naznačovali, že byl za události v Black Gale přímo zodpovědný sám Halloween, že něco tak podivného a nevídaného se mohlo odehrát jedině v předvečer svátku Všech svatých. Čas plynul a policie nedokázala přijít s žádným důkazem nebo stopou, které by tu absurdní myšlenku vyvrátily, a tak v lidském povědomí zakořenila.

O dva a půl roku později se už celou záležitostí nezabývali ani novináři, ani většina lidí. V článcích na internetu však byly události v Black Gale s Halloweenem stále pevně spjaty, mimo jiné i kvůli ikonickému obrázku, který servery publikovaly znovu a znovu. Stal se jakýmsi synonymem celé záhady. Šlo o titulní stránku jednoho z největších bulvárních plátků v zemi, datovanou 5. listopadu, tedy dva dny poté, co Ross zavolał na policii. Titulek zněl DŮM DUCHŮ a podtitulek *Příběh jako vystřižený z Akt X...* A pod tím byl obrázek opuštěného, potemnělého statku, který jsem už nyní znal.

Nevypadal jako domov.

Spíš jako hrobka.

4

Perryovi měli doma uklizeno a všechno bylo úhledně roztříděné a uložené. Krom toho, že sem Ross Perry jezdil dům rodičů kontrolovat, ho také udržoval přesně tak, jak ho matka s otcem zanechali. Vypadalo to tam stejně jako na fotkách ze zprávy severoyorkshirské policie, s výjimkou osvěžovače vzduchu v chodbě, který měl nejspíš bojovat s mírně zatuchlým oděrem typickým pro nevětrané prostory.

Očistil jsem si boty o rohožku a pak jsem se pořádně rozhlédl. Přímo před sebou jsem měl schodiště a za ním kuchyni, z níž se šlo do zimní zahrady. Nalevo se nacházel prostorný obývací pokoj s koženými pohovkami. Podlaha v hale byla z dubového dřeva a na zdi pod schodištěm jsem viděl sbírku rodinných fotografií rozvěšenou do tvaru stromu. Ve středu jsem zahlédl Patricka a Francescu Perryovi a okraje větví podle všeho tvořila vzdálenější rodina, ale vesměs celému obrazu dominovaly fotky Rosse, jejich jediného syna. Byl tam zmapovaný celý jeho život, od dětství až do dospělosti. Na jednom snímku stál v obleku s jakousi cenou, kterou získal za své působení na trhu s nemovitostmi, a rodiče mu stáli po boku, rozesmátí a hrdí.

Přistoupil jsem ke stěně a prohlédl si Perryovy zblízka. V médiích nejčastěji kolovala fotografie z jejich dovolené ve Španělsku, kde měl Patrick na sobě tričko s krátkým rukávem a límečkem

a Francesca šaty, ale kromě ní jsem tady viděl i další vzpomínky na jejich společné cestování – byli v Alpách, Thajsku, New Yorku i Dubaji. Přestože jim na fotkách oběma táhlo na padesát, vypadali stále mladě a moc jim to spolu slušelo. Patrick byl pohledný, vysoký muž se sportovní postavou a stříbrem prokvetlými vlasy a Francesca byla krásná, štíhlá žena s tmavými vlasy i očima.

„Cestování zbožňovali,“ ozval se Ross za mými zády. „Ani po tolika letech manželství se z jejich vztahu nevytratila jiskra. Rádi spolu trávili čas.“

To bylo zcela evidentní. Většina snímků byla pořízena na dovolených, ale bylo tam i pár záběrů z běžného života. Na jednom měl na sobě Patrick šortky, vestu a přilbu a stál na místě, z něhož se později stala veranda jejich domu. Na okraji záběru jsem viděl základy zbývajících dvou staveb.

„Opravdu tyhle domy postavil Chris Gibbs?“ zeptal jsem se.

„Ano i ne,“ odpověděl Ross. „Chci říct... nepostavil je vlastníma rukama, najal si na to firmu, ale je to jeho pozemek, a jakmile je dokončil, prodal je přes naši realitku. Tak se sem máma s tátou dostali. Když mi Chris zavolal a svěřil mi prodej, okamžitě jsem se ozval našim, protože jsem věděl, jak moc by si dům v téhle oblasti přáli. Byli to výletníci tělem i duší, v jednom kuse chodili po kopcích. V Denshaw se jim sice líbilo taky, ale táta tou dobou už pracoval z domova, takže neměli důvod zůstat poblíž města.“

„Dočetl jsem se, že váš otec byl novinář.“

„Jo, psal pro *Manchesterský večerník*.“

„Proč toho nechal?“

„V roce 2010 ho propustili pro nadbytečnost. Bylo mu pětáctyřicet, neměl představu, kam by chtěl svou kariéru směřovat dál, a tak si těch několik platů, co mu dali na odchodnou, uložil

do banky, a rok pracoval na volné noze. A pak si vzal půjčku a všechno, co vydělal, vrazil do založení reklamky.“ Ross se podíval na jednu z otcových fotografií a zacukaly mu koutky. „Zvládl to, Davide. Věděl jsem, že to dokáže. Nepředřel se, ne-nabral si příliš mnoho klientů – chtěl, aby měli všichni pocit, že se jim věnuje naplno. A v roce 2014 už dokonce zakázky *odmítal*.“

„Takže neměli problém si tohle místo dovolit?“

„Ne, to rozhodně ne.“

„Hádám, že Chris Gibbs na tom taky neprodělal.“

Ross pokýval hlavou. „Nemusel platit pozemek, čímž dost ušetřil. Výstavba domů stála dvě stě padesát tisíc liber – a každý z nich prodal za čtyři sta tisíc.“

Zisk téměř milion liber.

Už předtím mě napadlo, jestli v jádru tohoto případu nestojí peníze, a nyní mi ta myšlenka začala vrtat hlavou znovu. Patrick Perry byl úspěšný podnikatel, Chris Gibbs vydělal prodejem domů skoro milion. Finanční úspěch šel často ruku v ruce se závisí okolí.

„Takže Chris měl celkem slušnou zásobu hotovosti?“

„Říkal, že ve farmaření už není potenciál, a tohle podle mě viděl jako dobrou obchodní příležitost. Rezerva pro Marka. Ale víte co? Chris na peníze nikdy nebyl. Asi to zní hloupě, když měl na účtu devět set tisíc liber, ale opravdu to nebyl žádný chamtivec. Koupil si ten land rover, co stojí venku, a nějaké zemědělské stroje, ale podle táty to nikdy nikomu nepředhazoval. Ani byste nepoznal, že je v balíku. Naši ho měli rádi a Lauru taky. Byli to úplně normální lidi.“

Znovu jsem si prohlédl Rossovy fotky. Byl jedináček. Dcera Johna a Fredy Daveyových, Rina Blakeová, měla bratra Iana, jenže ten žil v Singapuru. Randolph Solomon a Emiline Wilsonová

spolu žili na hromádce a děti nikdy neměli. Chris Gibbs měl sestru Tori, která bydlela v Londýně, ale jejich rodiče byli oba dávno po smrti. Laura Gibbsová byla taky jedináček a její matka trpěla pokročilou demencí a žila v pečovatelském domě v Leedsu. Ve svém důsledku tak po sobě všichni zmizelí zanechali jen velmi málo příbuzných. Ross Perry, Tori Gibbsová, Rina Blakeová a její bratr, který bydlel a pracoval jedenáct tisíc kilometrů daleko a i při nejlepší vůli byl při pátrání k ničemu. Proto se případ zasekl. Vždycky to tak bylo. Čím méně pozůstalých, tím obtížnější bylo hledat nová vodítka.

„Máte klíče i k ostatním domům?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl Ross a sáhl do kapsy kabátu. „Tori je v Londýně a Rina v Cambridgi, a tak tu na to dohlížím za ně. Jezdívám sem co dva týdny, plus mínus, jen abych se ujistil, že je všechno v pořádku.“ Podal mi kroužek. „Je tam i klíč k domu Randolpha a Emiline. Je to složité, logicky, protože pořád nevíme, jestli nejsou...“ Odmlčel se. *Mrtví*. Nedokázal to vyslovit a já se mu nedívil. Právě to bylo na případech nezvěstných to nejlepší a zároveň nejhorší. Člověk mohl stále doufat, že se jeho milovaní vrátí, jenže naděje často dokázala napáchat ty největší škody. „Chci říct,“ navázal tlumeným hlasem, v němž se odráželo to, co zůstalo nevyřčené, „že si Randolph a Emiline ve svých posledních vzlích přáli, aby výtěžek z prodeje domu šel na charitu, jenže dokud nezjistíme, co se s nimi stalo, máme svázané ruce. Mezitím mají klíč k domu jejich právníci. Tu firmu znám, už jsem s nimi pracoval a doporučoval jsem je svým klientům. Když jsem jim řekl, že to tady budu každých čtrnáct dní kontrolovat, rádi mi udělali od toho klíče kopii.“

Rozhlédl se a mírně nakrčil čelo, jako by si teprve nyní všiml, že je v domě tma a ticho. Vydal jsem se do moderní kuchyně, vonící po čisticích, a slyšel, jak na zahradě tiše vržou sloupky plotu.

Doléhalo sem i skřípění korouhvičky a vzdálené hřmění. A pak se všechny zvuky vytratily a na celé to místo se sneslo tíživé ticho. Na okamžik blata zcela oněměla a domy zrovna tak.

Musel jsem přijít na způsob, jak tyhle zdi přimět promluvit.

5

Zamířil jsem do patra.

Na vrcholku schodiště byla střešní okna, takže celou chodbu zalévalo mnohem více světla než v přízemí, třebaže i zde byl stále suchý vzduch. Hlavní ložnice měla vlastní koupelnu a průchozí šatník a z obou stran ji obklopovaly pokoje pro hosty.

Ve čtvrté místnosti jsem objevil pracovnu.

Zůstal jsem stát ve dveřích a rozhlédl se. Zdi zdobilo pár zarámovaných obrazů, podepsaný dres Manchester United a tři police s knihami, pod nimiž stála knihovnička. Ukřývala se v ní vesměs klasika, ale na policích na zdi jsem viděl i několik biografii sportovců a knihy o novinářině. Na nejvyšší polici stály dva zarámované obrázky – obojí titulní stránky *Manchesterského večerníku*. Na jedné byl článek o přestřelce gangů, na druhé reportáž o tom, že jeden z manchesterských radních nelegálně převáděl peníze daňových poplatníků na účet své milenky. Obě reportáže napsal Patrick v devadesátých letech.

Z počítače na stole někdo vytáhl harddisk, který nyní spočíval vedle, v sáčku na důkazní materiál. Forenzní tým na něm očividně nic zajímavého nenašel, jinak by ho Rossovi nevydal.

Vrátil jsem se do ložnic a důkladně je prohlédl, ale na první pohled mě nic nezaujalo – žádná konkrétní věc ani fotografie. Zašel jsem si do pracovny pro bednu počítače a harddisk a obojí

jsem odnesl do přízemí a postavil vedle hlavních dveří. Potom jsem se vydal na průzkum obývacího pokoje. Začínal jsem si o Perryových dělat jasnější obrázek – už jsem věděl, jaké filmy měli rádi, co za autory četli a jaké umění se jim líbilo nejvíc. Jenže nic z toho nevysvětlovalo, proč zmizeli. Jediný zajímavý objev představovala krabice na boty v příborníku, v níž byly uložené fotografie. Od těch na zdi se podstatně lišily. Nebyly tak strojené, snad i autentičtější, a proto se na nich mohla ukrývat drobná vodítka nebo stopy.

Znovu jsem prošel kuchyní a pak jsem udělal ještě jedno kolečko po celém domě, a tentokrát jsem se obloukem vrátil k přední straně a prohlédl si přístupové body. Žádné z oken ani dveře nenesly známky násilného vniknutí. Hledal jsem jakékoli důkazy o tom, že se sem po zmizení Perryových snažil někdo dostat, z jakéhokoli důvodu, ale žádné zářezy na rámech oken nebo na zámku dveří jsem neviděl. Sebral jsem všechno, co jsem si naskládal ke dveřím, a vyrazil jsem ven.

Těžké kapky lijáku se odrážely od kamene a s mlaskáním dopadaly do bláta. Co nejrychleji jsem naložil počítač, disk i fotografie do kufru audi a pak jsem pod střechem na verandě čekal, až Ross dotelefonuje. Měl nastavený hlasitý odposlech, a tak jsem útržky hovoru slyšel, ale ve skutečnosti jsem ho vůbec nevnímal. Namísto toho jsem se pokoušel vytvořit si v mysli obrázek toho, co se tu před dvěma a půl lety odehrálo.

Jedna z teorií, s nimiž policie pracovala, se točila kolem toho, že vesničané v noci vyrazili opilí na blata. Možná šlo o sázku, možná o nějakou hru. V popelnicích na recyklovaný odpad se našly tři lahve vína, osmnáct lahví piva a lahev rumu, takže i kdyby nepili všichni stejným tempem, museli mít docela naváto. Třeba se chtěli navzájem strašit halloweenskými maskami. Nebo se v opilosti rozhodli zahrát si na schovávanou. Noční blata zahalená

do naprosté tmy musela být pro takovou kratochvíli ideální, obzvláště pokud v tom hrál roli alkohol. Policie usoudila, že hra je přesně ten druh spontánního rozhodnutí, které lidé v opilosti dělají. Nečekaná změna směru, jež se po čtyřech pěti drincích zdá být tou nejdůležitější věcí na světě. Jenže při bližším zkoumání tahle teorie samozřejmě neobstála.

A proto od ní policisté brzy upustili. Hra na schovávanou v halloweenských maskách by snad odpovídala profilu skupinky náctiletých, dvacátníků nebo i třicátníků, ale jen stěží jsem si dokázal představit padesátníky, šedesátníky a sedmdesátníky, jak po večeři vyrážejí na potemnělá blata. Randolph Solomon podle lékařských záznamů prodělal v červnu před zmizením transplantaci kyčelního kloubu a v koupelně Johna a Fredy Daveyových se našly léky, které potvrdzovaly, že Freda v předchozím roce podstoupila chemoterapii a v říjnu ji stále ještě občas trápily bolesti svalů.

I kdyby však – z jakéhokoli důvodu – té noci vyrazili na blata a v opilosti se ztratili, policie by je musela najít, vždyť celou oblast pročešala třikrát. A na druhou stranu, pokud do vesnice někdo přijel a vesničany unesl proti jejich vůli – což byla možnost, s níž bylo třeba počítat –, proč tu nezůstaly důkazy? Otisky pneumatik dalšího auta? Stopy jiných lidí? Proč nebyly nikde známky boje?

Navíc tu byla ještě jedna nevyřešená otázka.

Pokud se něco semlelo těsně poté, co dovečeřeli, nebo dokonce během jídla, proč byly všechny domy tak uklizené? Proč byly lahve v popelnici na sklo, zbytky večeře v lednici a nádobí umyté? Perryovi, Daveyovi i Randolph s Emiline sice mohli udělat generální úklid u sebe doma, než vyrazili na statek, ale nechtělo se mi věřit tomu, že by po večeři – nejspíš docela připití – pomohli s úklidem Gibbsovým, včetně vycídění kuchyňské linky, a pak

usoudili, že třešničkou na dortu bude procházka po nočních blatech, na kterou by si navíc všichni vzali nejen mobily, ale i peněženky.

Nejspíš proto v závěru vyšetřování ustrnulo na mrtvém bodě a média o případ ztratila zájem. Halloweenská záhada sice noviny prodávala, ale už by to nebylo takové terno, kdyby vesničané odešli až ráno prvního listopadu, což by jim také poskytlo dost času na úklid. Těžko říct, proč a kam odešli tak náhle a hromadně, ale nezůstaly po nich žádné známky boje, žádná krev, převrácený nábytek ani žádné jiné škody. Nic nenasvědčovalo tomu, že by zde došlo ke zločinu – a to byl problém jak pro policii, tak pro média. Zločin byl jako kyslík.

Jen díky němu mohl případ dýchat a přežít.

Bez něj vše zchřadlo a zemřelo.

6

Nad vesnicí zaburácel hrom připomínající starý motor, který odmítá naskočit, a Ross se ke mně konečně připojil. Jednou rukou si zvedal límec kabátu a snažil se chránit před deštěm.

Pověděl jsem mu, co jsem z domu odnesl.

„Řekli vám policisté něco k otcovu počítači?“

„Jen že v něm nic nenašli.“

Příkývl jsem. „A dům jste nechal tak, jak byl?“

„Ano,“ odpověděl. „Uklízel jsem tu, ale jinak jsem nic neměnil.“

Zvedl jsem hlavu ke krabičce s alarmem zavěšené vysoko na přední straně domu, a pak jsem se ohlédl na zbývající dva, které ji měly také. Ross při našem příchodu zadal bezpečnostní kód a tvrdil, že zná i kódy od sousedních domů.

„Když jste sem třetího listopadu přijel,“ napadlo mě, „byl alarm zapnutý?“

„Ne. Na žádném z domů.“

Těžko říct, jestli to mělo nějaký význam nebo ne. Dvojice měly namířeno na večeri na statek vzdálený ani ne minutu chůze od jejich domů, a navíc ležela vesnice na odlehlém místě, kde zločin v podstatě neexistoval. Té noci domy zamkli, ale obvykle se určitě neobtěžovali ani s tím. Bůhví, jak často vůbec alarm zapínali, když se tu neměli čeho bát. Všiml jsem si ho jen proto, že

ho podle loga instalovala tatáž firma, která klientům garantovala, že pokud se poplach spustí, okamžitě informuje policii a vyšle ji k domu. Jenže k čemu to, když žádná ze zdejších domácností alarm nezapínala?

Přeběhl jsem k domu Johna a Fredy Daveyových. Interiér nebyl ani zdaleka tak moderní jako u Perryových, za což nejspíš mohl i patnáctiletý věkový rozdíl. Byl však zařízený s láskou. Všude byly fotky jejich dětí – Riny Blakeové a jejího bratra Iana – a také vnoučat. Rina měla holčičku a chlapce, ačkoli ten na žádném ze snímků v domě nebyl, protože porodila před měsícem. Ian měl syna a na většině fotek byl v Singapuru, kde žil a pracoval od roku 1999.

Zastavil jsem se u fotografie Johna a Fredy na nějaké výletní lodi. On byl plešatý, urostlý a vysoký zhruba metr devadesát a měl mírnou nadváhu. Možná kdysi hrával ragby, protože měl na sobě tričko s logem týmu z Leedsu a celkově byl stavěný jako profesionální hráč. Freda byla úplně jiná. Byla atraktivní, manželovi sahala sotva po bradu a vypadala velmi mladistvě. Měla překrásné modré oči v odstínu oceánu, byla však bledá a vyhublá. Možná byla štíhlá odjakživa, ale tady působila spíš nemocně, nebo jako by se z nemoci zotavovala. Na konci roku 2013 jí našli rakovinu, následně podstoupila chemoterapii a podle lékařských záznamů ji obvodní lékař několik měsíců před zmizením znovu poslal na onkologické oddělení do nemocnice v Harrogate. Policii se podařilo zjistit, že se Fredě rakovina opravdu vrátila a v době, kdy se po ní slehla zem, lékaři v nemocnici právě její případ zkoumali a snažili se přijít na to, co by se s její nemocí dalo dělat. Jedna ze sester, která se s Daveyovými znala blíže, dokonce vypověděla, že Freda chtěla údajně před dalším kolečkem chemoterapie zajet s Johnem ještě na dovolenou.

Prošel jsem dům a prohledal zásuvky, stejně jako u Perryových. V ložnici jsem v dalším sáčku na důkazy našel iPad, nic jiného mě však nezaujalo. Oba už byli nějakou dobu v důchodu, takže jejich zmizení nejspíš nesouviselo s jejich bývalou prací, a ani v penzi se nevěnovali ničemu nebezpečnému: rádi cestovali, chodili hrát bowling, jezdili za Rinou do Cambridge.

Přesunul jsem se k sousednímu domu.

Ze všech dvojic v Black Gale byli Randolph Solomon a Emiline Wilsonová tou nejméně známou. Neměli žádné děti ani blízkou rodinu, a proto jejich příběh nikdo nepřizívoval. Randolphův jediný bratr zemřel v mladém věku a Emiline byla jedináček. Oba vedli bohatý společenský život. On byl zapálený fanoušek Middlesbrough a před výměnou kyčelního kloubu chodil s přáteli na všechny zápasy, ona se jednou týdně scházela s kamarádkami ze školy v Kendalu, a navíc pracovala na zkrácený úvazek v knihovně v Grassingtonu. Nic z toho však při vyšetřování nepomohlo, protože v týdnech před Halloweenem se svým přátelům s ničím nesvětili, ani se nechovali nijak podezřele. Nemluvili o dovolené nebo o výletu a Emiline v knihovně dokonce ani nenahlásila, že bude pryč.

Prošel jsem celý dům, vzal jsem si notebook z pokoje v patře a pak jsem se v obývacím pokoji zastavil u sbírky fotek a důkladně jsem si je prohlédl. Nejezdili za exotikou tak jako Perryovi, vesměs trávili dovolené ve Španělsku a Portugalsku, sem tam si zajeli do některého z evropských měst, Berlína, Benátek, ale byly tam také fotky z výletu do Spojených států, kam si zaletěli možná pět šest let zpátky. Měl jsem dojem, že s výjimkou dovolené ve Státech si na zahraničí obecně příliš nepotrpěli, což mi vzápětí potvrdila jiná fotka, zastrčená v jedné ze zásuvek. Randolph s Emiline na ní stáli na své příjezdové cestě před karavánem značky Volkswagen, který měl na okýnku nálepku Karavan klubu.

Vytáhl jsem snímek ze zásuvky, pak jsem vyndal několik dalších z rámečků a všechny jsem si strčil do kapsy.

Nakonec jsem zamířil ke statku.

Interiér byl vkusně a příjemně zařízený, vzdušné pokoje s trámy na stropěch a bílými zdmi, moderní nábytek, směsice kamenných podlah a koberců a kamna na dřevo v obývacím pokoji i kuchyni. I s vypnutým topením a elektrinou vypadal dům jako místo, kam se lidé určitě rádi vraceli. Předchozí život jím rezonoval i navzdory tichu.

V kuchyni se nacházel prostorný ostrůvek, který odděloval skříňky na jedné straně a dlouhý dubový stůl na straně druhé. Právě u tohoto stolu se podle všeho ony čtyři dvojice sešly tehdy na Halloween. A v jednu chvíli se k nim musel připojit i Mark Gibbs. Těžko říct, jestli s nimi strávil celý večer, ale jisté bylo jedno – když se sebrali a odešli, vypařil se s nimi. Připadalo mi zvláštní, že by se devatenáctiletý chlapec chtěl připojit k večírku svých rodičů a jejich přátel, kteří byli o tolik starší než on, ale na snímcích pořizovaných Chrisem Gibbem byl, takže se ho účastnit musel. Možná přišel jen na večeři, nebo pozdravit. Možná zbytek večera zůstal zalezlý u sebe v pokoji, učil se, hrál videohry nebo si psal s přáteli.

Halloweenské dekorace už zmizely, nepochybně díky Tori Gibbsové, která se o dům bratra a švagrové starala stejně jako Ross o dům rodičů, jinak ale působilo celé místo netknutě. Utřený prach, čisté koberce, ustlané postele.

Přistoupil jsem ke kuchyňskému dřezu a vyhlédl oknem na pozemky za statkem. Před dvěma a půl lety bych tam viděl stovky ovcí a nejspíš i několik slepic v ohradě, ale teď zela pole i ohrady prázdnotou. Gibbsovi vlastnili ještě tři psy, ale ti už měli dávno nové majitele. Ross, Rina Blakeová a Tori Gibbová k prvnímu výročí zmizení svých blízkých oslovili místní noviny

a nabídli jim rozhovory, aby případu vdechli nový život a připomněli ho zdejšími lidem. Vybavoval jsem si jeden takový rozhovor z *Yorkshirského večerníku*, v němž Tori Gibbsová popisovala, jak musela rozprodat bratrova zvířata. Otevřeně přiznávala, že neměla sebemenší poněti, za kolik by jeho ovce měla prodat, ani jestli by to vůbec měla dělat. *Co kdyby se s Laurou týden nato vrátili domů?* říkala. *Chris by mě zabil. Tohle bylo jeho živobytí.* Jenže Chris Gibbs se domů nevrátil a stejně tak jeho sousedé. A tak ovce prodala a blata osaměla.

Prohledal jsem zbytek domu – obývací pokoj a ložnice –, z nočního stolku, který podle všeho patřil Lauře, jsem vzal iPad a z Markova notebook a nakonec jsem se ocitl v prádelně za domem. Měla zkosenou střechu a tři ze čtyř stěn prosklené. Za jasných dní odtud musel být nádherný výhled, ale dnešek k tomu měl daleko. Za vířící oponou deště se po polích začínala převalovat mlha.

Byla tam pračka a sušička, police s prášky a čisticími, botník plný zablácených gumáků, pohorek a starých tenisek smíchaných do neúhledné směsice tkaniček a převrácených podrážek. Z nějakého důvodu mě ten pohled zarazil. Způsob, jakým byly boty poházené, jedna přes druhou, bez ladu a skladu. Působilo to tak všedně. Když se tu ti tři přezouvali naposledy, očividně netušili, že už se nevrátí.

Zamkl jsem a vykročil směrem ke stodolám a dílně, kam Chris Gibbs ukládal nástroje. Udělal jsem si několik fotek mobilem a pak jsem se vrátil k autu, všechno naložil a ujistil se, že mi to nebude během jízdy lítat v kufro.

Ross ke mně přistoupil, tentokrát s deštníkem. Zvedl jsem ruku s klíči k domům.

„Mohl bych si je den dva nechat?“

„Ovšem,“ přikývl. „Ovšem.“

Moc se mi nechtělo sem Healyho brát, protože každá cesta s ním, kamkoli, představovala riziko, ale nemohl jsem se zbavit dojmu, že by se mi tu druhý pár očí hodil. Devět lidí, tři domky po osmi pokojích, statek s deseti místnostmi, stodoly, dílna, o okolních blatech ani nemluvě.

Postupoval jsem systematicky a byl jsem si jistý, že jsem nic zásadního nepřehlédl, ale i tak to bylo na jednoho poměrně dost prostoru.

Vytáhl jsem z kapsy fotografii Randolpha a Emiline před karavanem. „Zmínil jste se o autě rodičů.“

Přikývl.

„A vozy Daveyových a Gibbsových tady očividně zůstaly také.“

„Rina a Tori to podle mě vidí stejně jako já.“

„Chcete si je nechat, kdyby se vaše rodiny vrátily?“

„Ano.“

Podal jsem mu fotky volkswagenu.

„Netušíte, kam se poděl karavan Randolpha a Emiline?“

„Ne,“ přiznal. „Když jsem dorazil, byl už pryč.“

Totéž jsem se dočetl v policejní zprávě. Ostatní auta policisté odvezli na testy – a později je vrátili –, ale karavan se nenašel. V den, kdy sem Ross přijel a zjistil, že se po obyvatelích vesnice slehla zem, tady už nebyl a policie ho neobjevila ani během pátrání. Znovu jsem se na fotku pořádně zadíval. Vešli by se všichni do jednoho auta?

„Děkuju.“

Zvedl jsem hlavu. „Co prosím?“

„Jen jsem vám chtěl poděkovat,“ zopakoval tiše. „Když jste se mi před pár dny zčistajasna ozval, hned jsem zavolał Tori a Rině a pověděl jim, že jste nám nabídl pomoc. Bylo to jako... bylo to...“

Odmlčel se a znovu se ode mě odvrátil, aby skryl dojetí. Pracoval jsem už na mnoha případech a viděl jsem plakat spoustu lidí. Někoho nezasvěceného by pohled na urostlého šestadvacetiletého mladíka v slzách mohl vyvést z míry, ale já něco takového vídával v jednom kuse. Rodiny pohřešovaných truchlí stejně jako lidé, jejichž blízcí zemřeli, jenže to není stejné – ne úplně. Po smrti milované osoby se člověk postupně, jakkoli pomalu, hrabe z hluboké díry zpět na povrch, od temnoty ke světlu. Ostří zármutku se časem otupí, nebo se vám ho podaří pohřbít natolik hluboko, že nenarušuje každodenní život. Když někdo z vašich blízkých zmizí, vydáte se opačným směrem. Čím déle marně pátráte po odpovědích, tím hlouběji se propadáte. V případech pohřešovaných osob neexistuje žádná jistota. Všichni démoni a bolest se ukrývají v nezodpovězených otázkách. *Co se stalo člověku, kterého jsem měl ze všech lidí na světě nejradši?*

Co když mu někdo ublížil?

„Nemusíte mi děkovat, Rossi.“

„Ale já chci,“ trval na svém a zvedl ruku. „Jde o to, že... asi už jsme ztratili naději. Policie se neozvala skoro rok. Jako by na nás zapomněli. Víte, já chápu, že musejí řešit i jiné věci, opravdu, ale Rina, Tori a já, my jsme tak nějak strnuli na místě. Nemůžeme jít dál.“

Polkl a dlouze si povzdechl.

„Vím, že to neděláte zadarmo,“ pokračoval tichým hlasem, který přes hučení deště téměř nebylo slyšet. „Platíme vám, takže je to pro vás v podstatě jen práce –“

„Není to pro mě jen práce,“ ohradil jsem se.

Překvapeně zamrkal.

„Není to jen práce,“ zopakoval jsem mírněji.

Otřel si tvář, na nichž se slané cestičky slz smísily s dešťovými kapkami. Očividně nevěděl, jestli to myslím vážně, nebo ho chci

jen utěšit planými slovy. Nešlo o planá slova. Každé z nich jsem myslel smrtelně vážně.

Pro mě tohle nebyla jen práce.

Pátrání po ztracených lidech byl celý můj život.

Joline

Úterý 23. července 1985

Los Angeles

Těsně před pátou ráno jí zabzučel pager.

Jo ho zpočátku ani neslyšela. Ethan byl nachlazený, většinu noci nemohl přes ucpaný nos ani dýchat a z očí se mu valily slzy, a Jo a Ira se u syna střídali. Ona držela poslední hlídku, ve tři ráno, a když se konečně doplahočila do postele, nemohla usnout. V domě bylo neskutečně horko, celé město sálalo jako rozpálená pec a ani stropní větrák v jejich ložnici, ani další, který přinesli z garáže, s tím nic nezmohl. Naopak. Jak tak ležela a civěla do tmy, zdálo se jí, že větráky jen víří horký vzduch a maskují venkovní zvuky: provoz, sousedy, vrzání dveří a blížící se kroky. Jindy by to nevadilo, ale tohle byly jiné časy.

Lidé potřebovali slyšet všechno.

Každé zaskřípění, každé špitnutí.

Jo se posadila a snažila se spočítat, kolik toho vlastně naspala. Od desíti do desíti padesáti, od jedné do půl třetí a od čtyř do teď.

Něco málo přes tři hodiny.

„Uf,“ vzdychla a promasírovala si ztuhlý krk. Ira se vedle ní pohnul, celý zamotaný do prostěradla, a pak na bedrech ucítla

jeho ruku. Vzala ho za ni a jemně stiskla a pak se natáhla pro pager na nočním stolku a zkontrolovala číslo. Noční směna.

„Kolik je hodin?“ zamumlal Ira do polštáře.

„Ještě je brzy.“

Sklonila se, políbila Iru na tvář a pak zamířila k telefonu v obývacím pokoji. Cestou koutkem oka zahlédla svůj odraz v zrcadle. Bylo jí teprve čtyřiatřicet, ale dnes ráno vypadala o dobrých deset let starší. Oči měla opuchlé a unavené, pleť pobledlou a z černého copu jí uniklo několik pramínků a přilepilo se k upocenému tváři. *No ty jsi teda krasavice*, zalichotila si sarkasticky. Po třech hodinách spánku se cítila stejně mizerně, jako vypadala. Nad vizáží prozatím mávla rukou a namísto toho vytočila číslo noční služby. Kolega to zvedl po dvou zazvoněních.

„Budíček, Kaderová.“

„Grrr,“ zavrčela na něj.

„Něco pro tebe mám.“

„Povýšení?“

„Haha. Máš pero?“

„Jo.“ Chňapla po propisce na stole. „Poslouchám.“

„La Cienega 1005,“ nadiktoval jí adresu. „Motel *Hvězda*.“

Jo si to poznačila na hřbet dlaně.

„A co tam na mě čeká?“ zeptala se.

„Mrtvola ve vaně.“

Bydleli v domku v severním Hollywoodu, blok od Laurel Canyon Boulevardu. Kdykoli vyšla ze dveří, obzvláště takhle brzy ráno, udeřila ji do nosu vůně eukalyptu a cypřišů a ze zahrady k ní doléhalo jemné pleskání palmových listů chvějících se ve vánku. Obvykle také narazila na jednoho nebo dokonce dva sousedy. Riccardo, který bydlel naproti, vstával brzy, a když vyrážela do práce, většinou ho už viděla, jak na verandě popíjí kávu a čte si noviny.

A pak tu byl ještě mladý muž, kolem dvacítky, který žil o několik domků dál, a ten zase ráno běhával směrem na východ k dálnici a parku. Dnes ho však nezahlédla.

Teplota přes noc nespadla pod dvacet stupňů a vzduch se ani nehnul. Přesto venku nebyla ani noha a všechna okna i dveře v ulici byly pevně zavřené. Tytam byly dny, kdy mívali lidé celé léto dveře i okna dokořán. Už několik měsíců se na noc zamykali jako v hrobce a spali s pistolí pod polštářem.

A přesně proto také Jo před odchodem z domu dlouho stála ve dveřích Ethanova pokojíčku a dívala se, jak spí, zatímco tiše pojídala snídani. Nedělalo jí starost jen jeho nachlazení, ale také to, do jakého světa syna přivedla. Bude to vždycky tak zlé? V hloubi duše odpověď znala. V práci jí čelila každý den. Nic se nezlepší. Nanejvýš mohla doufat, že se to nezhorší.

Dojeda a hrdlo se jí stáhlo dojetím. Sklonila se nad postýlku, zlehounka políbila synka na tvář a do oka jí vyhrkla slza. *Tolik tě miluju, chlapečku.* Narovnal se a potřásla hlavou, zkontrolovala, že jsou okna v dětském pokoji pevně zavřená, a pak prošla i zbytek domu a zkusila kliku každého okna i dveří. Zvuk jejích kroků zanikal v hučení větráků. Došla do kuchyně, kde rozespalý Ira právě vařil vajíčka.

„Nejprve musím zajet na místo činu v Hollywoodu, ale pak budu celý den v kanclu.“ Odložila misku do dřezu. „Kdyby něco, ozvi se mi na pager.“

„Kdyby něco? Například kdybich potřeboval nutně objednat jídlo? Jeden klient mi včera říkal, že na Ventura Boulevardu otevřeli novou italskou restauraci a prý mají i donášku.“

„To jako fakt?“

„Ano, madam.“

Usmáli se na sebe.

„Bude v pohodě,“ ujistil ji Ira. „Je to jen rýma.“

„Já vím. Moc si to беру.“

Ira kývl k misce ve dřezu. „Čekáš, že se to umyje samo?“

Jo na něj mrkla. „Ne, o to se postará můj otrok.“

Políbila manžela na rozloučenou, vyšla z domu, zamkla za sebou síťové dveře a pak je ještě dvakrát překontrolovala. Odemkla dvířka oldsmobilu a rozhlédla se po ulici. V minulém týdnu změnily nátěr hned tři domy. Dokonce i Ricardo se rozhodl pro nový a měl už z půlky hotovo. Původní běžová postupně mizela pod světle korálovou. Většina útoků se odehrála v běžových nebo žlutých domech a lidé se začínali domnívat, že je barva pro útočníka důležitá. Proto nyní měli v ulici modrý dům, zelený, bílý, šedý. Poručík Hayesfield jí na včerejší schůzce řekl, že poptávka po hlídacích psech narostla natolik, že je musejí dovážet ze sousedních států. Zámečníci pracovali čtyřicet hodin denně. Před obchody se zbraněmi se každé ráno tvořily fronty. Celé město bylo jako na trní, a to vše kvůli jedinému muži.

Média mu dala přezdívku „Noční stopař“.

Zatím zabil jedenáct lidí, znásilnil čtyři ženy, pátou se znásilnit pokusil, zmlátil šestnáctiletou dívku montpákou tak brutálně, že skončila s čtyřmi sty sedmdesáti osmi stehy na hlavě, a jedné z obětí, která na něj vytáhla zbraň, vypíchl oči. Vloupával se do domů a drancoval je – po všech stránkách. Šířil hrůzu po celém městě. Nešlo jen o to, že byly jeho útoky mimořádně brutální a že byl satanista, čmáral pentagramy na zdi a nutil oběti, aby přísahaly věrnost ďáblu, šlo o to, že nikdo nevěděl, kde udeří příště. Začal u Glassell Parku, šest kilometrů od centra města, ale pak se objevil v Monrovii, necelých třicet kilometrů na východ, ve Whittieru, pětadvacet kilometrů jižně a také v Sun Valley, dvacet kilometrů severně. Kvůli tomu byl také celý případ byrokratická noční můra – zasahoval do jurisdikcí losangeleské policie, oblastního šerifa a osmi dalších policejních oddělení. Jo se však

ničeho z toho neúčastnila. Hayesfield k pětadvacetičlennému týmu kanceláře šerifa přibral několik dalších lidí, ale Jo o pomoc nepožádal, ačkoli to nijak nesouviselo s jejími schopnostmi – jediným důvodem bylo to, že byla žena a před osmnácti měsíci porodila.

Než měla Ethana, chovala se k ní většina kolegů jako k sobě rovné. Víceméně. Samozřejmě i tak sem tam zaslechla, jak probírají velikost jejích prsou a tvar zadku, jak řeší, jestli je dobrá v posteli a kterou polohu má asi nejradši, nebo se dohadují, jestli by vůbec dokázala uzvednout remingtonku, brokovnici oblíbenou na celém oddělení, a žertují o tom, že by jí zpětný ráz pažby rozdrtil prso. A pak tu byly i nemístné komentáře – maskované za humor. Například že by nikdy nedoběhla podezřelého, protože by jí překážela prsa, nebo by v automobilové honičce nabourala, protože všichni přece vědí, jak nemožné ženy za volantem jsou. Obvykle se jí posmívali za zády, nebo když si mysleli, že je mimo doslech, ale i když jí něco podobného vpálili přímo do tváře, mohla je jen poslat někam nebo ignorovat, nic jiného se s tím dělat nedalo. Neměla si komu stěžovat, dokonce ani neexistoval návod, jak by měla takovou stížnost podat. Žádné další ženy na oddělení vražd nebyly, takže se neměla s kým spojit, a všechny vedoucí pozice okupovali muži. Stížnosti na diskriminaci tedy postrádaly smysl, a teď, když se všichni soustředili na Stopaře a v celém oddělení panovala napjatá atmosféra, by jakékoli brblání bylo v podstatě profesní sebevraždou. V posledním roce se tudíž musela vyrovnat nejen s obvyklými poznámkami, ohranými vtipy, úsměšky a ponížováním, ale také musela na některých případech pracovat úplně sama, bez partáka, protože spousta detektivů byla přesunuta na Stopaře. A navíc jí do klína padaly ty nejhorší kauzy, o které neměl nikdo zájem, zatímco se přímo před ní odehrával největší hon v dějinách Los Angeles. A to ji dopalovalo. A mrzelo.

Nastartovala auto, vycouvala z příjezdové cesty a zamířila na jih. Chtěla se cestou uklidnit poslechem rádia, ale Tears for Fears vzápětí vystřídal hlas moderátora, který začal mluvit o Nočním stopaři. Přeladila stanici, znovu a znovu, ale všude to bylo na jedno brdo. Pauzy mezi písněmi a reklamami vyplňovaly zprávy o tom zvráceném zvířeti.

Nakonec rádio vypnula.

Na dvacet minut se ponořila do ticha přerušovaného pouze klidným vrněním motoru a monotónními zvuky dálnice. Přemýšlela o nadcházejícím dni, o mužích, s nimiž pracovala, o věcech, které *mohla* nějak ovlivnit, a pak jí před očima vytanul obrázek spícího Ethana a zmatek v její hlavě se utišil. Ethan byl její kotva.

Byl pro ni vším.

A v tu chvíli Joline Kaderová našla na chvíli klid.

Naposledy v životě.

7

Vrátil jsem se do Healyho hotelu a nad večeří, kterou představovalo menu z Burger Kingu, nejbližší restaurace v okruhu osmi kilometrů, jsme probrali to, co jsem v Black Gale viděl a zjistil.

„Našel jsi něco v té zprávě?“ zeptal jsem se.

„Moc tam toho není,“ zahuhlal Healy s plnou pusou, „ale ne proto, že by to poldové odflákli. Podívali se na to ze všech možných úhlů, snažili se dát dohromady co nejvíc důkazů, jenže ten nejdůležitější jim chyběl – důkaz o tom, že došlo ke zločinu. Ale nedivím se, že tak rychle upustili od myšlenky, že by se všichni vydali připítí na blata a ztratili se.“ Natáhl se pro hromádku papírů, na níž ležela sbírka rozostřených zvětšenin fotek z mobilu Chrise Gibbse. Healy s ní zamával ve vzduchu. „Soudě podle těch fotek byli solidně pod parou už před jídlem. Ještě se nepotáceli, ale očividně už byli ve fázi přihlouplého tlemení. A ty lahve v popelnici na sklo to jen dokazují. Jako takhle... když je člověk piclej, asi bez problémů kývne na nějakou debilní hru na bletech, ale nevím, no...“

„Ne tahle skupinka?“

„Ne.“

„Souhlasím. Teorii s opileckou schovkou podle mě můžeme rovnou zavrhnout.“

Podíval jsem se na fotky v Healyho ruce, především na tu, kterou Chris Gibbs pořídil samospouští: devět tváří s halloweenskými

maskami a líčením, ale všechny byly na první pohled rozeznatelné. Mžoural jsem na snímek a snažil se přimět oči, aby něco zachytily, sebenepatrnější stopu, která by všemu, co následovalo, vdechla aspoň trochu smyslu, ale nic tam nebylo. Vrtalo mi to hlavou celou cestu z Black Gale – proč zmizeli všichni? Pohřešované páry se měly rády, to bylo celkem nepopíratelné, ale bylo normální, aby devět jednotlivců – včetně devatenáctiletého mladíka – jednalo jako stádo? Nebylo pravděpodobnější, že by se jeden nebo dva z nich rozhodli, že vesnici opustit nechtějí?

„Co když je někdo unesl?“ nadhodil Healy, jako by mi četl myšlenky.

„Nebyly tam stopy cizích pneumatik.“

„Možná přišel pěšky.“

„Jeden proti devíti?“

„Mohl být ozbrojený.“

„I tak to není dobrá bilance,“ namítl jsem. „Stačí jediná chyba, otočit se v nesprávný okamžik. Devět lidí neudržíš v šachu snadno, dokonce ani se zbraní.“

„Možná na ně nebyl sám.“

„Kdyby tam bylo útočníků víc, něco by po nich zůstalo.“

Ještě než jsem tu větu dokončil, Healy už kýval hlavou, protože si uvědomoval, že takhle k tomu dojít nemohlo. Nejenže policie neobjevila otisky cizích pneumatik, ale forenzní tým pečlivě přiřadil všechny stopy ve vsi a na blatech k botám, které v domech zůstaly. Samozřejmě zůstávaly boty, které na sobě vesničané té noci měli a které forenzní prozkoumat nemohlo, ale k hlavní bráně Black Gale žádné stopy nevedly, což naznačovalo, že pěšky neodešli, a odlitky neidentifikovatelných otisků odpovídaly devíti párům nohou. Policie tedy v zásadě měla devět párů bot, které sice nemohla s naprostou jistotou přiřadit k pohřešovaným, ale předpokládalo se, že jim patřily, obzvláště proto,

že se nacházely na stejných místech jako ostatní stopy, na pěšinkách kolem domů.

„Co říkáš na to načasování?“ zajímalo Healyho. „Zmizeli o Halloweenu? Dalšího rána? Druhého listopadu?“

Podíval jsem se na selfíčka, která Chris Gibbs pořídil, a pak jsem sáhl po jednom ze snímků. „V policejní zprávě se píše, že při prohlídce domů se jejich oblečení z té noci nenašlo, že?“

Healy opět přikyvoval, protože tušil, kam tím mířím. Pokud se oblečení, které na sobě měli na fotkách, nikde nenašlo, pak ho na sobě nejspíš měli i ve chvíli, kdy vesnici opouštěli.

„Podle mě k tomu došlo o Halloweenu,“ řekl jsem.

„Nebo vstali brzo ráno a oblíkli si na sebe to samý, co měli předchozího večera, protože se jim to válelo v ložnici a bylo to po ruce.“

I to bylo možné, ale halloweenská noc mi stále připadala pravděpodobnější. Jejich mobily se vypnuly v deset v noci a nikdo z nich neměl doma zapnutý alarm, takže očividně počítali s tím, že se po večírku vrátí. Kdyby tušili, co se stane – kdyby tušili, že vesnici na celé dny, týdny a měsíce opustí, určitě by alarmy zapnuli. Jenže to neudělali, a proto jsem měl spíš pocit, jako by je něco té noci vyrušilo. Ale co? Nebo kdo?

„Co když to byl někdo z nich?“

Healy na mě zadumaně pohlédl. Nevypadal překvapeně. Tuhle možnost musel už zvážit, stejně jako já.

„Vysvětlovalo by to, proč se nenašly žádné cizí stopy,“ pokračoval jsem a bloudil očima po fotografiích. „A proč tam nebylo žádné cizí auto. Chris Gibbs měl land rover, Daveyovi SUV a Randolph s Emiline karavan. Všechno velká auta, kam by se větší skupinka natěsnila.“

Pokrčil rameny. „Mohlo by na tom něco být.“

„Ale?“